

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Květoslavy Palonciové a soudců JUDr. Ivana Slivky a JUDr. Renáty Zimové ve věci žalobce **F** **S** nar. **bytem** zastoupeného JUDr. Marií Ludvovou, advokátkou v Ostravě, Dr. Šmerala 6, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti** se sídlem Praha 2, Vyšehradská 15, **o zadostiučinění nemajetkové újmy a náhradu škody**, k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. dubna 2016, č.j. 23 C 20/2012 – 202,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I., ve výroku II., pokud jím byla zamítnuta žaloba do částky 879 667 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,5 % ročně od 12.1.2012 do zaplacení, a ve výroku o nákladech řízení (III.) **p o t v r z u j e**.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Shora označeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované zaplatit žalobci 556 600 Kč s úrokem z prodlení z částky 376 600 Kč ve výši 7,5 % ročně od 12.1.2012 do zaplacení a z částky 180 000 Kč ve výši 7,5 % ročně od 10.7.2013 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrokem I.). Dále zamítl žalobu, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 1 282 000 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,5 % ročně od 12.1.2012 do zaplacení a úrok z prodlení z částky 180 000 Kč ve výši 7,5 % ročně od 12.1.2012 do 9.7.2013 (výrokem II.). Poté soud I. stupně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrokem III.). Podle odůvodnění se žalobce žalobou došlou soudu dne 25.1.2012, doplněnou podáním ze dne 28.11.2012, domáhal na žalované zaplacení

1 838 600 Kč s příslušenstvím, tj. úrokem z prodlení ve výši 7,5 % ročně od 12.1.2012 do zaplacení. Žalobce se domáhal celkem čtyř nároků. Především to bylo zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která byla žalobci způsobena nezákonným omezením svobody (zadržením a výkonem vazby) v období od [redacted] do [redacted] (celkem tedy 538 dnů) v rámci trestního stíhání vedeného proti žalobci pro trestné činy padělání a pozměňování peněz ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 a § 140 odst. 2 trestního zákona (dál jen TZ) a pro přípravu tohoto trestného činu podle § 7 odst. 1 TZ v souběhu s přípravou trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 4 TZ, spáchané ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 TZ. Trestní stíhání bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 7.5.2004 a skončeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.6.2010, č.j. [redacted], jímž byl žalobce na něj podané obžaloby zproštěn a jenž nabyl právní moci dne 25.1.2011. Žalobce požadoval za uvedené období 645 600 Kč, tedy 1 200 Kč denně coby rozdíl částek 1 500 Kč (tak stanovil žalobce denní odškodnění) a 300 Kč, kterou mu žalovaná za den omezení osobní svobody poskytla. Druhým nárokem žalobce bylo zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež žalobci vznikla v důsledku zahájení a pokračování (vedení) trestního stíhání (samého) a která nesouvisí s omezením jeho osobní svobody, a to ve výši 879 667 Kč za celé období trestního stíhání. Třetím nárokem žalobce bylo zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která žalobci vznikla v důsledku nepřiměřené délky trestního stíhání, zde žalobce požadoval zaplacení částky 133 333 Kč. Čtvrtým nárokem žalobce byl požadavek náhrady škody na zdraví ve výši 180 000 Kč, a to za úzkostně depresivní psychickou poruchu, kterou žalobce utrpěl zahájením a vedením trestního stíhání a pobytem ve vazbě. Na žádost o odškodnění v dopisu ze dne 7.7.2011, doručenému žalované dne 11.7.2011, reagovala žalovaná jen přiznáním odškodnění za omezení osobní svobody vazbou ve výši 161 400 Kč (300 Kč za den), které považuje žalobce za nedostačující. Proto byla podána žaloba, příslušenství je žádáno ode dne 12.1.2012 (dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty k plnění běžící od 11.7.2011) až do zaplacení.

Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Uvedla, že uznává existenci odpovědnostních titulů (nezákonného rozhodnutí, tj. vlastního zahájení a vedení trestního stíhání, nezákonného výkonu vazby v jeho rámci), proto uhradila žalobci na odškodnění nemajetkové újmy za vazbu částku 161 400 Kč, kterou považuje za odpovídající. Namítaná délka řízení byla přiměřená všem relevantním okolnostem trestního stíhání, zejména jeho složitosti (mezinárodní prvek, znalecké dokazování). K požadavku odškodnění nemajetkové újmy za vlastní trestní stíhání se žalovaná nevyjádřila, odškodnění odmítla. Vůči všem zažalovaným nárokům vznesla žalovaná námitku promlčení. Vůči nárokům na odškodnění nemajetkové újmy s tím, že trestní stíhání pravomocně skončilo dne 25.1.2011 a žaloba byla podána až 27.1.2012, vůči nároku na náhradu majetkové škody s tím, že u ní nebyl předběžně uplatněn.

Už shodnými tvrzeními účastníků měl soud I. stupně za prokázané, že se žalobce obrátil na žalovanou s žádostí o poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu (11.7.2011) a žalovaná mu za 538 dnů vazby zaplatila 161 400 Kč (300 Kč za den). Nárok na náhradu škody sice žalobce u žalované neuplatnil, nicméně v této části je nedostatek předběžného projednání zhojen doručením podání, kterým k uplatnění nároku došlo, k němuž žalovaná již vznesením námitky promlčení zaujala negativní stanovisko.

Soud vzal z listin obsažených ve spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. [redacted] za prokázaný průběh trestního stíhání žalobce, počínaje jeho zahájením (7.5.2004) a konče rozsudkem ze dne 25.6.2010, kterým byl žalobce obžaloby zproštěn podle § 226 písm. b/ trestního řádu a který nabyl právní moci dne 25.1.2011.

Soud I. stupně s odkazem na ust. § 1, § 2, § 5, § 7, § 8, § 9, § 26, § 31a zák. č. 82/1998 Sb. v rozhodném znění se nejprve v zájmu procesní ekonomie zabýval žalovanou vznesenou námitkou promlčení. Poukázal na ust. § 32 odst. 1, 3 a § 35 citovaného zákona, načež dovodil, že žádný z uplatněných nároků promlčen nebyl. Žalovaná vychází z nesprávného přesvědčení o tom, že žaloba byla podána u soudu až dne 27.1.2012, žaloba však byla doručena soudu v elektronické podobě dne 25.1.2012, podáním shodného znění byla doplněna. Promlčecí doba počala běžet 25.1.2012, s přihlédnutím k době, po kterou trvalo předběžné projednání nároku, byla dle zákona přerušena po celých šest měsíců, poslední den jejího běhu tak připadl na den podání žaloby. Promlčený není ani nárok na náhradu škody, který se promlčuje v tříleté promlčecí době, uplatněn byl nepochybně včas.

Soudní praxe podle soudu I. stupně dovodila, že rozhodnutí o zproštění obžaloby podle § 226 písm. b/ trestního řádu je právě jedním z těch rozhodnutí, které ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu odškodňovacího zákona a pouze pro jeho účely nezákonným, čímž zakládá nárok na náhradu škody i odškodnění újem nemajetkové povahy. Žalovaná ani netvrdila existenci skutečností vylučujících odpovědnostní titul, odpovědnostní tituly představované nezákonným (nedůvodným) trestním stíháním a výkonem vazby v jeho rámci, jsou v souzené věci nepochybně dány.

V další linii úvah se soud I. stupně nejprve zabýval nárokem žalobce na odškodnění nemajetkové újmy za nezákonné omezení osobní svobody vazbou. Žalobce se domáhal odškodnění částkou 1 500 Kč za den, žalovaná shledala adekvátním odškodnění ve výši 300 Kč za den. Při stanovení formy a výše odškodnění vyšel soud I. stupně z již ustálené judikatury (rozsudky Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, 30 Cdo 914/2011), podle kterých je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterým zpravidla jsou povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500 Kč až 1 500 Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne další okolnosti svého posuzování. Jde o orientační rozmezí, podléhá úvaze soudu v konkrétním případě. Konstatování porušení práva se už bez dalšího jeví jako zcela nedostatečná forma odškodnění. V rovině souzené věci došel soud I. stupně k závěru, že denní odškodnění, poskytnuté žalovanou, je v případě žalobce nepřiměřeně nízké, není důvodu odchýlit se od střední hodnoty odškodnění (1 000 Kč za den). Žalobci hrozil vysoký trest (10 až 15 let), délka vazby byla mimořádná, negativně poznamenala již jen žalobcův rodinný život (v době vzetí do vazby sdílel společnou domácnost s družkou I. R. a nezletilým synem M. jakkoliv souvislost rozvratu vztahu s družkou a vazby není jejím svědeckým přesvědčivě prokazována, žalobce vazbou přišel o možnost žít s malým synem a výchovně na něho působit, což do té doby činil). Vzetí do vazby na druhou stranu zásadně nepoznamenalo žalobcův profesní život, profesní vztahy a vazby, a to již proto, že žalobce žádné takové vztahy a vazby netvrdil. Naopak sám při jednání připustil, že k 7.5.2004 už mu nic fakticky nepatřilo, vše bylo sebrané, ještě než byl do vazby vzat, v ten okamžik už byl vlastně „o všechno okraden“ (dle žaloby v důsledku předchozího trestního stíhání vedeného proti žalobci posléze u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. v němž byl žalobce stíhán m.j. pro trestný čin návodu vraždy, vykonal vazbu od 29.5.2003 do 13.1.2004 a pravomocně byl odsouzen jen pro trestný čin nedovoleného ozbrojování). Adekvátním odškodněním žalobci výkonem vazby vzniklé nemajetkové újmy se tak nalézacímu soudu jevila částka 1 000 Kč za den, soud neshledal důvody pro její snížení ani zvýšení. Vyhověl tudíž žalobě do částky 376 600 Kč, ve zbytku požadavek žalobce zamítl.

Pokud se týká nároku na náhradu nemajetkové újmy spojené se zahájením a vedením trestního stíhání, odkázal nalézací soud na ustálenou judikaturu (reprezentovanou např. rozsudky Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 2555/2010, 30 Cdo 4280/2011, 30 Cdo 2813/2011), podle níž zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, ledaže by šlo o notorieta, kterou dokazovat netřeba. Shledá-li soud existenci újmy, je jeho následným úkonem stanovení formy či výše zadostiučinění. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namístě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně dostat mělo. V poměrech trestní věci žalobce vyšel soud z toho, že vznik nemateriální újmy je třeba prokazovat, stejně tak intenzitu újmy. Žalobce sice byl v průběhu trestního stíhání omezen na osobní svobodě, tato jeho újma je však odškodňována samostatně nemalou částkou 538 000 Kč. Žalobce byl ohrožen vysokým trestem, při uznání viny jistě bez dalšího nepodmíněným trestem odnětí svobody, což nemohlo nepřispět ke stresu a obavám z výsledku trestního stíhání. Jeho trestnímu stíhání se dostalo jistě mediální pozornosti, hlavním objektem této pozornosti byl však spoluobžalovaný K. [redacted] zejména však žalobce netvrdil, že by tato mediální pozornost vedla k nějaké jeho dehonestaci v očích osob blízkých či dokonce široké veřejnosti, že by nějak zásadně utrpěla či byla ohrožena reputace žalobce na poli jeho dalších aktivit (např. pracovních). Vztah s bývalou manželkou K. [redacted] a dcerou A. [redacted] byl poškozen už před zahájením předmětného trestního stíhání, jeho zahájení v tomto směru nepřineslo žádný další zásadní negativní podnět, jak bylo zjištěno z jejich výsledků. Rozvrat manželství účastníků a jeho důvody byly svědkyní K. [redacted] S. [redacted] časově lokalizovány do období značně vzdáleného zahájení předmětného trestního stíhání. Sám žalobce vystupuje v řízení jako již k okamžiku zahájení trestního stíhání zlomený, sociálně degradovaný, nemajetný, o vše „okradený“ muž (to vše v důsledku předchozího trestního stíhání, které bylo skončeno jen několik měsíců před zahájením trestního stíhání v namítané věci). Pokud žalobce tvrdí jako zásadní tíživé následky trestního stíhání ztrátu bydlení, rozchod s družkou, odebrání cestovního pasu a možnost cestovat, ve vztahu k prvnímu tvrzení není zřejmé, co má žalobce na mysli. Sám uvedl, že se po propuštění z vazby vrátil za družkou a synem, po čtrnácti dnech se přestěhovali jinam. Jde-li pak o vztah s družkou R. [redacted], z výsledku jmenované se vazba trestního stíhání a rozvratu jejího vztahu se žalobcem nepodává, tím spíše v konkurenci s dalšími trestními stíháními žalobce, o nichž má svědkyně povědomost. A to pro nedovolené ozbrojování, nedovolenou výrobu lihu. Pokud jde o odebrání pasu, žalobce ani netvrdil, kam hodlá cestovat, v jakých cestách za jakým účelem mu bylo bráněno, jak realizoval právo zahraničního volného pobytu v období před odebráním pasu. Žalobce se již před zahájením trestního stíhání nacházel v zásadních existenčních problémech, první více než rok a půl trestního stíhání je ztotožnitelný s vazbou a odškodněním převyšujícím půl miliónu korun. Nalézací soud nikterak nezpochybuje, že žalobce mohl být nucen v průběhu trvání trestního stíhání konfrontovat své výhledy, plány, úmysly s možností odsouzení za trestný čin, který nespáchal, celou situaci vnímal bolestně, tím spíše, že jen nedlouho před zahájením předmětného trestního stíhání čelil trestnímu stíhání ve věci jiné. To však nemůže založit závěr o vzniku újmy, potažmo nutnosti finanční satisfakce. V případě žalobce nedošlo k postupům předvídaným v nálezu Ústavního soudu ze dne 11.10.2006, sp. zn. IV. ÚS 428/05; jednotlivec je povinen v určitém rozsahu omezení vyplývající z vyšetřování podezření ze spáchání trestné činnosti snášet. Žaloba proto byla v tomto nároku zamítnuta.

Pokud se žalobce domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu kvůli nepřiměřené délce trestního stíhání, soud I. stupně po provedeném dokazování tento nárok zamítl se závěrem, že v namítaném řízení k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu

v nepřiměřené délce řízení, nedošlo. Nalézací soud provedl důkaz příslušným spisem (strana 8 rozsudku) a upozornil, že otázka (ne)přiměřenosti délky předmětného trestního stíhání již byla soudy posuzována ve věci žalobceva spoluobžalovaného J. P. vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. Městský soud v Praze jako soud odvolací v rozsudku ze dne 30.4.2013, sp. zn. dospěl k závěru o přiměřenosti délky posuzovaného řízení. Uvedl, že věc byla složitá, jednalo se o osm obžalovaných, bylo třeba provést řadu důkazů, zejména znaleckými posudky, bylo prováděno dožádání do ciziny (USA, SRN), pro které bylo třeba překládat listiny. S tímto závěrem se soud I. stupně ztotožňuje, zvláště u vědomí toho, že dovolání J. P. bylo odmítnuto, jeho ústavní stížnost taktéž, přičemž Ústavní soud nemohl úvaze odvolacího soudu o přiměřenosti doby trestního stíhání z hlediska ústavně zaručených práv stěžovatele cokoli vytknout. Nalézací soud proto shora uvedený nárok žalobce zamítl.

Pokud se žalobce domáhal náhrady škody na zdraví, trestní stíhání a v jeho rámci vykonané vazba, mohou vést k újmě na zdraví, hodnotitelné kritérii vyhl. č. 440/2001 Sb. Otázka posouzení škody na zdraví a jejích příčin je věcí odborného posouzení, stejně jako provedení bodového hodnocení bolestného a ztížení společenského uplatnění. Znaleckým posudkem MUDr. Ivana Davida bylo prokázáno, že žalobce v souvislosti s předmětným trestním stíháním trpí posttraumatickou stresovou poruchou, v jejímž důsledku došlo ke ztížení společenského uplatnění žalobce, které je hodnotitelné podle položky 016 v příloze vyhlášky 1 200 body, nadto jsou dány důvody pro zvýšení odškodného podle § 6 odst. 1 písm. c/ vyhlášky o 30 %. Znalec se svého úkolu zhostil logickým a přesvědčivým způsobem, formulované závěry posudku jsou odpovídajícím způsobem zdůvodněné. Výše odškodnění tedy činí 187 200 Kč, nebylo tedy důvodu částku odškodnění požadovanou ve výši 180 000 Kč nepřiznat.

Soud I. stupně dále přisoudil žalobci zákonné úroky z prodlení z přiznaných částek podle počátku prodlení, jinak nárok na příslušenství pohledávky zamítl. O nákladech státu soud I. stupně nerozhodoval, protože žalovaná by platila náklady státu „sama sobě“.

O nákladech řízení rozhodoval soud I. stupně podle § 142 odst. 3 občanského soudního řádu (dál jen o.s.ř.) za situace, kdy žalobce byl úspěšný v prvním a čtvrtém nároku, žalovaná ve druhém a třetím nároku. Každý z účastníků uspěl ve dvou nárocích se samostatným skutkovým základem, výsledek řízení je procesně rovnocenný. Lhůta k plnění pak byla prodloužena s ohledem na podmínky čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu.

Žalobce napadl rozsudek ve výroku žalobu zamítajícím do částky 879 687 Kč s příslušenstvím s návrhem, aby odvolací soud změnou rozsudku přisoudil žalobci i tuto částku a přiznal mu náhradu nákladů řízení, včetně řízení odvolacího. Žalobce namítal, že u nemajetkové újmy v osobním a rodinném životě soud nesprávně vyhodnotil výpovědi svědkyň K. a A. S. a I. R. Svědkyně si již pro odstup času přesně nevybavovaly situaci po zahájení trestního stíhání a trestního stíhání, které mu předcházelo. Přesto se žalobce podle svědkyně K. S. před zahájením trestního stíhání těšil dobré pověsti jako podnikatel a řádný otec. V důsledku trestního stíhání žalobce fyzicky i psychicky zchátral, svědkyně R. uvedla, že se rozešla se žalobcem v důsledku probíhajících trestních řízení. Podle této svědkyně trestní stíhání velmi zasáhlo do jeho pověsti. Obdobně jako u poškození zdraví nelze oddělit trestní stíhání od předchozího trestního stíhání. Újma se prohloubila v důsledku dalšího trestního stíhání z důvodu ztížené možnosti obnovit rodinné a pracovní vztahy. Návrh na úhradu nemajetkové

újmou způsobené zákazem vycestování nalézací soud zamítl, protože žalobce netvrdil, kam hodlal cestovat, v jakých cestách mu bylo zabráněno. Pokládal omezení volného pobytu za újmu samu o sobě, pokud soud pokládal tuto skutečnost za neprokázanou, měl žalobce vyzvat, aby své tvrzení konstatoval a doložil, v tomto směru je rozhodnutí překvapivé. I přes finanční nouzi mohl žalobce například hledat v zahraničí práci, cestovat za levnými nákupy do Polska, zákaz vycestování mu bránil v cestách na [REDAKCE] za příbuznými. Žalobce dodatečně tvrdí, že před vzetím do vazby cestoval zejména za účelem hledání zaměstnání v cizině, k návštěvám příbuzných jeho syna na [REDAKCE]. Takto navštívil řadu zemí (Německo, Rakousko, Maďarsko, Chorvatsko, Srbsko, Polsko, Švýcarsko). Po pravomocném skončení soudního řízení žalobce cestoval do ciziny za účelem hledání zaměstnání a za příbuznými na [REDAKCE]. O trestním stíhání žalobce se dozvěděli jeho známí, např. MUDr. M [REDAKCE] N [REDAKCE], jeho bývalý obhájce JUDr. J [REDAKCE] R [REDAKCE] pan D [REDAKCE], L [REDAKCE] a P [REDAKCE] S [REDAKCE] kteří reagovali tak, že s žalobcem přerušili všechny kontakty. O tom, že došlo k dehonestaci žalobce v očích blízkých osob, svědčí výpověď svědkyň K [REDAKCE] a A [REDAKCE] S [REDAKCE].

Odvolání žalované proti rozsudku směřovalo do výroku žalobě vyhovujícímu s návrhem, aby odvolací soud změnou rozsudku žalobu zamítl, eventuálně aby rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Odvolatelka namítala, že se neztotožňuje s výší přiznaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, má za to, že jí poskytnuté odškodnění bylo dostačující. Žalobce byl již v minulosti vazebně stíhán a neprokázal, že by k zásahu do osobnostní sféry došlo právě v souvislosti s posuzovanou vazbou, nikoliv v souvislosti s vazbou předchozí. Žalobce není osobou netrestanou, ve vazbě pobýval už předtím, takže zásah do osobnostní sféry nelze považovat za natolik intenzivní jako u osoby netrestané. Z provedeného dokazování navíc vyplývá, že v době vzetí do vazby žalobce nevlastnil už žádný majetek, na vztah s bývalou manželkou a dcerou vazba vliv neměla. Žalovanou poskytnuté odškodnění je zcela adekvátní. Odvolatelka se neztotožňuje ani s posouzením příčinné souvislosti mezi poškozením na zdraví žalobce a jeho vzetím do vazby. Znalec se přesvědčivě nevypořádal s otázkou příčinné souvislosti ve vztahu k oběma vazbám, neurčil, v jakém rozsahu měla vliv na současný stav právě vazba v posuzovaném řízení a ani přesvědčivě nevysvětlil, proč stanovil zvýšení na 30 % a proč nebyl zohledněn věk žalobce. Ke znalecem uváděným potížím by došlo i bez vzetí do vazby v posuzovaném řízení, ať již v důsledku ztráty majetku a postavení či vzetí do vazby v předchozím trestním řízení.

Žalobce vyvracel vývody odvolání žalované. Zdůraznil, že ani sama žalovaná, která v odvolání brojí proti závěrům znalce Dr. Davida, další znalecký posudek nenavrhl.

Odvolací soud po zjištění, že obě zákonnými důvody podložená odvolání účastníků byla podána včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.), při nařízeném jednání přezkoumal v rozsahu odvoláními vytýčeném rozsudek i průběh řízení (§ 212, § 212a o.s.ř.), načež shledal napadený rozsudek rozsudkem správným. Odvolací soud odkazuje na závěry soudu I. stupně, jen ohled na výslovně uplatněné odvolací výtky vede odvolací soud k několika poznámkám.

Pokud jde o první z uplatněných nároků, také odvolací soud došel k závěru, že soudem prvního stupně stanovená výše peněžité satisfakce je zcela příhodná poměrům souzené věci. Ani žalovaná nezpochybňuje odpovědnostní titul, soud I. stupně své vývody pečlivě a srozumitelně vyložil, odpovídají provedenému dokazování a zjištěným poměrům souzené věci. Ani odvolací soud nevidí rozumný důvod, pro který by neměla být žalobci přiznána peněžní satisfakce ve střední rovině uvažované judikaturou v obdobných případech, protože poměry věci nenapovídají odklonu od takové výše. Soud I. stupně vyváženě zhodnotil svá

zjištění, neshledal podmínky pro zvýšení či snížení střední hodnoty, na jeho úvahy lze bez dalšího odkázat. Žalovaná s odvoláním do výše satisfakce neuspěla, neuspěla však ani s odvoláním proti přisouzenému nároku na škodu na zdraví. Odvolatelka zpochybnila příčinnou souvislost mezi zdravotním stavem žalobce (jeho zhoršením) a vzetím žalobce do vazby, namítala, že ze znaleckého posudku nebylo patrné, zda ke zhoršení zdravotního stavu žalobce nedošlo již důsledku vzetí do vazby v předchozím řízení. Znalecký posudek byl ovšem vypracován precizně, znalec v něm příčinnou souvislost mezi výkonem vazby v namítaném řízení a zdravotním stavem žalobce potvrdil v kontextu s předcházející vazbou žalobce, souvislost příčiny a následku je nepochybně dána. Ostatně žalovaná se ani nedomáhala dalšího znaleckého posudku, aniž by vysvětlila své výhrady k bodovému hodnocení ztížení společenského uplatnění žalobce. Tudíž i v této části byl napadený rozsudek shledán správným, odvolání žalované nebylo opodstatněné.

Opodstatněným však nebylo shledáno ani odvolání žalobce. Soud I. stupně zamítl žalobu v rozsahu, v němž se žalobce domáhal odškodnění nemajetkové újmy za samotné trestní řízení ve výši 879 667 Kč s příslušenstvím, přičemž došel k obsáhle vysvětlenému závěru, že žalobci odškodnitelná újma nevznikla. I když žalobce v odvolání brojí proti tomuto závěru soudu I. stupně, odvolací soud se i s tímto závěrem ztotožňuje. Žalobce, jak vysvítá z provedeného dokazování, neprokázal vznik újmy na základě provedených důkazů, po jejichž zhodnocení postupem podle ust. § 132 o.s.ř. soud I. stupně uzavřel, že nebyl prokázán v souvislosti s namítaným řízením vznik nemajetkové újmy na straně žalobce. Žalobce v odvolání zpochybňuje způsob hodnocení důkazů provedených soudem I. stupně, nabízí svou variantu výkladu, která by měla podpořit jeho verzi, ovšem jeho výhrady nemají oporu ve spisu, vycházejí podle přesvědčení odvolacího soudu z procesního zájmu žalobce. Pokud posléze žalobce v odvolání nabízí nové důkazy (navrhuje výslechy osob k prokázání újmy žalobce), uplatňuje je v rozporu se zásadou neúplné apelace (§ 205a o.s.ř.). Pokud žalobce v odvolání dodatečně líčil, v čem měla spočívat újma v podobě zákazu cestování, nepovažuje odvolací soud tuto skutečnost za rozhodnou, jelikož by mělo jít o prokázání skutečnosti, která by s ohledem na ostatní okolnosti sporu nebyla podstatnou pro úvahu o vzniku nemajetkové újmy žalobce. Už ze samotného tvrzení žalobce vyplývá, že již před vzetím do vazby v namítaném řízení byl sociálně degradovaný, nemajetný, o vše připravený muž, vše v důsledku předchozího stíhání, v situaci žalobce lze s úspěchem pochybovat o tom, že by mu samotný zákaz cestování za takového stavu souzené věci přivodil nemajetkovou újmu. Odvolací soud pro stručnost dále odkazuje na vývody soudu I. stupně, který se se všemi předestřeny otázkami správně vypořádal, přičemž správně rozhodl i o náhradě nákladů řízení, takže odvolací soud v rozsahu odvolacího přezkumu rozsudek soudu I. stupně podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

Žádný z účastníků neuspěl v odvolacím řízení, proto žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

P o u ě n í : Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky u soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Přípustnost dovolání podle § 237 až § 238a o.s.ř. je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 23. ledna 2017

JUDr. Květoslava Palonciová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Rejentová